

der heelt igjennem er henvisst til, og naar de derfor ere foreslaaede optagne her, er det kun, fordi man ikke tør vente, at de Folk, der benytte en saadan Bevilling, ville have en let Udgang, til at undersøge Næringslovens forskjellige Paragrapher, for deraf at udfinde, hvad det er, de maae tage sig tagt for, for ikke at incurrere Straf efter § 4. — § 2 har Udvalget foreslaaet at nedsætte Kjendelsen fra 150 til 100 Rd. Det er jo ganske vist, at Kjendelsens Størrelse for en stor Deel kan siges at være en Smagssag, men Udvalget har dog fundet, at en Kjendelse af 100 Rd. maatte anses passende, da det er den højeste Kjendelse, vi overhovedet have i Næringsloven; det er den Kjendelse, der i Kjøbenhavn svares af det dyreste Borgerklub, og vi have troet det rigtigt ikke at overstride den Grændse, som i saa Henseende er vedtagen i den nu bestaaende Næringslovgivning. — Under Nr. 4 har Udvalget foreslaaet, at Ordene „nogen af de 6 Handelspladser“ skulle udgaae, og at der skulde sættes „Frederiksberg eller Handelspladserne“. Som det vil være i det ærede Things Erindring, have vi under Forhandlingen af en Communallov for Frederiksberg og de her nævnte Handelspladser ved en Afstemning i Landsthinget modsat os, at de i Lovforslaget som Handelspladser betegnede Steder benævnedes paa den Maade, af Hensyn til, at Frederiksberg Commune ikke med Rette kunde betegnes som en Handelsplads. Udvalget har i Overeensstemmelse med, hvad der saaledes blev vedtaget, foreslaaet at sætte Frederiksberg først, og kun at betegne de senere nævnte Steder, om hvilke der ikke med nogen Grund kunde opstaae Tvivl om Hensigtsmæssigheden af og Berettigelsen til at betegne dem som Handelspladser, paa denne Maade, hvilket har sin Bønhængelighed med Hensyn til Redactionen. Vi have derfor stillet Forslagene under Nr. 4, 5 og 7, hvilke sidste ere en ligefrem Følge af Forslaget under Nr. 4. — Forslaget under Nr. 6 gaaer ud paa en Forandring af Afgiftssatserne. Som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, findes Bestemmelserne om Afgiften af Brændeviinshandel og Krohold i Næringslovens § 72, og ifølge hvilken Lovbestemmelse Amtsraadet fastsætter Afgiften

for 3 Mar. ad Gangen enten for det hele Amt eller for enkelte Districter. Det kunde maaskee synes, som om det havde en Betydning at conservere denne Bestemmelse saaledes, at Afgiften kan sættes for enkelte Districter, men i det praktiske Liv troer jeg, at denne Bestemmelse aldeles ikke har kunnet finde nogen Anvendelse, thi selv om en saadan Ansættelse skeer districtsviis, vil der dog altid i Districtet være nogle Brændeviinshandeler og Krosteder, som burde svare en højere Afgift, og andre, der burde svare en mindre Afgift, idet man meget vanskeligt vil kunne paavise enkelte bestemte Districter, hvor samtlige Brændeviinshandeler og Kroer burde svare en eensartet højere eller lavere Afgift. Der er altsaa vistnok ingen Tvivl om, at denne Bestemmelse ikke har haat og heller ikke vil kunne faae nogen praktisk Anvendelse, og at der altsaa ikke vil være Noget tabt ved at lade den gaae ud. Derimod har Udvalget fundet, at det vilde være hensigtsmæssigt at faae en bestemt fast Afgift saaledes, at Alle vidste, hvad de havde at svare, at altsaa den, der havde erhvervet sig Næringsbeviis paa Brændeviinshandel, strax kunde vide, hvad hans aarlige Afgift vilde være, og var sikker paa, at ikke tilfældige Stemninger eller Majoriteter i Amtsraadene væsentlig vilde kunne forandre det Udbytte af hans Handel, som han havde gjort Regning paa. Vi have derfor foreslaaet en eensartet, forud bestemt Afgift, der skulde svares saavel af Krohold eller Gjæstgiveri som af Brændeviinshandel og Beværtningsnæring, idet vi ere gaaede ud fra, at Krohold og Gjæstgiveri allerede ville være saa væsentlig begunstigede ved nærværende Lovforslag, at der ikke var nogen særegen Anledning til at stille dem anderledes med Hensyn til den aarlige Afgift end Brændeviinshandel. Det vil jo nemlig erindres, at allerede Lovforslagets § 1, uden at fordrø Løsningen af nyt Næringsbeviis, og uden at Vedkommende behøver at erlægge nogen Kjendelse, tillægger Kroerne den samme Handelsret med Brændeviin som den, der af alle Andre maa erhverves gjennem Løsningen af Næringsbeviis og Erlæggelsen af den dermed forbundne Kjendelse, og dertil kommer jo endnu, at de Gjæst-